

Arrest

nr. 102 862 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die *loco* advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 25 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de staatsecretaris om de aanvraag ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 23.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan aangetast, en de medische problematiek van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Het gaat in casu niet om (een) actuele ziekte(n) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voor gelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoon verblijft. "

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een samengelezen enig middel betogen verzoekers als volgt: *"Eerste middel: 1. Verzoekers' advocaat kreeg op 13.09.2012 inzage in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. De bedoeling was om na te gaan welke verblijfsprocedures hangende waren voor de verzoekers, nu hun huidige advocaat recent werd geraadpleegd door verzoekers die voorheen andere advocaten raadpleegden. Zoals aangegeven was het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 23.07.2012, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, hierbij niet aanwezig. Op datum van de redactie van huidig verzoekschrift hebben verzoekers, noch hun raadsman kennis van dit advies, aangezien de bestreden beslissing nog niet ter kennis werd gebracht van verzoekers. Nochtans had verzoekers' advocaat de legitieme verwachting om het gehele dossier van verzoekers te ontvangen, inclusief dit advies. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft immers de verplichting om deze documenten over te maken overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van openbaarheid van bestuur, dat veruitwendigd wordt in het artikel 32 Grondwet dat luidt: "Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134." Deze grondwetsbepaling wordt geconcretiseerd in het artikel 4 van de wet van 11 april 1994, waarvan de eerste twee alinea's luiden als volgt: "Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken." Zowel de grondwettelijke als de wettelijke tekst stellen dus uitdrukkelijk dat elk bestuursdocument openbaar is voor de verzoekende partij die een belang doet blijken. Dit belang is in casu duidelijk. Het niet meegedeelde advies is immers de basis om de thans bestreden beslissing te nemen, en verzoekers kunnen zich door het ontbreken van dit document niet met volledige kennis van zaken verdedigen. Tegelijk is het voor verzoekers geen optie om de kennisgeving van de beslissing af te wachten (in de hoop dat het advies dan zal worden meegedeeld), aangezien de beroepstermijn immers al begint te lopen vanaf het moment dat verzoekers advocaat inzage krijgt in het administratief dossier waarin, zoals in casu, de bestreden beslissing steekt. Voorzover de verwerende partij zou argumenteren dat dit advies van haar eigen ambtenaar-geneesheer geheim zou zijn, stellen verzoekers dat dit niet correct is. Immers heeft de advocaat een mandaat ad litem en een vertrouwensrelatie met zijn cliënt. Op grond daarvan mag en moet*

verondersteld worden dat enerzijds de advocaat die zich voorstelt als zijn de raadsman van een bepaalde partij, dit ook daadwerkelijk is. Daardoor dient de verwerende partij de advocaat als volmachthebber van de persoon die deze vertegenwoordigt, te beschouwen, en dus geen documenten uit het dossier achter te houden voor deze advocaat. Ook uit de vertrouwensrelatie die inherent in de verhouding cliënt-advocaat aanwezig is, dient de verwerende partij af te leiden dat de advocaat de privacy van de persoon die hij vertegenwoordigt, niet zal schenden. Bovendien zou dergelijke redenering ook niet consequent zijn, aangezien in het administratief dossier wel het medisch attest aanwezig is dat de verzoekers zelf hebben overgemaakt ter ondersteuning van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet. Er kan niet ingezien worden hoe het argument van de geheimhouding van het medisch advies kan worden volgehouden, indien andere medische adviezen wel consulteerbaar zijn bij de kopienamen van het dossier. Het feit dat het hierbij gaat om een attest dat de te beschermen persoon zelf heeft bijgebracht doet daaraan geen afbreuk. De te beschermen persoon blijkt immers dezelfde. Op grond van het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij haar verplichting tot openbaarheid van bestuur onvoldoende heeft nagekomen ten opzichte van verzoekers, waardoor deze zich niet met volledige kennis van zaken kunnen verweren tegen de bestreden beslissing. Daardoor worden de rechten van verdediging en het principe van de wapengelijkheid geschonden. Om deze reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de formele motiveringsplicht, die veruitwendigd wordt door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waardoor tegenpartij gebonden is, vereisen dat elke beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd wordt, en dat de juridische en feitelijke motieven vermeld worden die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze motivering moet ook afdoende zijn. In casu wordt in de bestreden beslissing zoals aangehaald louter verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, op basis waarvan wordt geconcludeerd dat in casu "geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene". Voor zover het niet levensbedreigend van verzoeksters aandoening voldoende zou zijn om de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet af te wijzen (quod non, zie redenering ontwikkeld in het tweede middel), stellen verzoekers vast dat alles op geen enkele manier verklaard op basis waarvan dit besluit, als zou de aandoening niet levensbedreigend zijn, werd genomen. Verzoekers zijn namelijk niet in staat om de feitelijke motieven te achterhalen die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Dit komt enerzijds omdat het verslag van de ambtenaar-geneesheer zoals aangehaald niet werd toegevoegd aan de bestreden beslissing, maar anderzijds ook omdat ook in de bestreden beslissing zelf de motieven niet worden uitgelegd die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen. Het is uiteindelijk tegen deze beslissing zelf dat beroep kan worden aangetekend, en niet tegen het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat slechts ter ondersteuning van de te nemen beslissing werd opgemaakt. Ook uit de bestreden beslissing zelf moeten de feitelijke motieven voor de weigering achterhaald kunnen worden. Dit is in casu niet het geval, aangezien niet kan worden achterhaald waarom verzoeksters aandoening niet levensbedreigend zou zijn en/of geen risico inhoudt op een schending van het artikel 3 EVRM in geval van niet-behandeling. Uw Raad oordeelde zeer recent: De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen. (o.a. arresten van Uw Raad met nummers 83.956 van 29.06.2012 en 84.392 van 06.07.2012) 3. De redenering die ontwikkeld wordt in randnummer twee van het middel geldt ook voor het ontbreken van de informatie over de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het herkomstland van verzoekster, zoals wordt omschreven in het artikel 9ter Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt of er een onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden van de ziekte in het herkomstland. Nochtans wordt in de beslissing in fine wel gesteld dat er geen probleem zou zijn met betrekking tot de behandelingsmogelijkheden in Afghanistan van verzoeksters ziekte. Verzoekers zijn dan ook niet in staat om zich te verdedigen tegen deze conclusie van de verwerende partij. Ook om deze reden is de formele motiveringsplicht geschonden. Het eerste middel is ernstig. Tweede middel : schending van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel 1. Uit het bij de verblijfsaanvraag gevoegde verzoekschrift blijkt dat de ziekte

van verzoekster levensbedreigend zou zijn. Meerbepaald wordt uitdrukkelijk het risico vermeld op suicide of gezinsdrama. Voor zover het niet levensbedreigend van verzoeksters aandoening voldoende zou zijn om de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet af te wijzen (quod non, zie redenering ontwikkeld in het tweede randnummer van het tweede middel), vraagt de vraag zich dan ook hoe de verwerende partij tot zo'n diametraal tegenovergestelde conclusie komt. Verzoekster is daarbij niet eens onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Er is dus alleszins sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. De definitie van dit beginsel luidt als volgt: Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (vaste rechtspraak van Uw Raad o.a. in arrest 82.130 van 31.05.2012) In casu is de verwerende partij inderdaad niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu uit de aanvraag van verzoekster duidelijk bleek dat haar aandoening levensbedreigend is, en in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit niet het geval is. Minstens werd de zorgvuldigheidsplicht door de verwerende partij geschonden. De definitie daarvan luidt: "De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (vaste rechtspraak van Uw Raad, o.a. in arrest met nummer 82.139 van 31.05.2012). In casu had de verwerende partij immers de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen nu haar eigen conclusie (die zoals aangehaald in het eerste middel niet gekend is voor verzoekers) blijkbaar in tegenstrijd is met wat verzoeksters eigen arts heeft aangehaald in het medisch attest dat bij de aanvraag gevoegd werd. Dit geldt temeer nu het om het al dan niet levensbedreigend karakter van verzoeksters aandoening ging, m.a.w. een aspect waar niet lichtzinnig mee kan omgesprongen worden. Op basis van de elementen in het dossier kon de ambtenaar-geneesheer niet besluiten dat verzoekster aandoening niet levensbedreigend was. De enige zorgvuldige handelswijze, om de conclusie van verzoeksters eigen arts met kennis van zaken te kunnen tegenspreken, had er dan ook in bestaan om verzoekster op te roepen en aan een eigen onderzoek te onderwerpen. Nu dit niet gebeurd is, kan allerminst uitgesloten worden dat verzoeksters aandoening levensbedreigend is. Door een weigeringsbeslissing te nemen zonder dergelijk onderzoek, heeft verwerende partij dan ook erg onzorgvuldig gehandeld. 2. Voor zover het verslag van de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij zou concluderen dat de ziekte van verzoekster niet levensbedreigend is aangezien het om een psychische aandoening gaat, laten verzoekers het hieronderstaande gelden. Vooreerst doet het feit dat de levensbedreiging die er bij verzoekster in bestaat dat zij zichzelf of haar gezinsleden levensbedreigend geweld zou aandoen, niets af aan het levensbedreigend karakter van de aandoening zelf. Ondergeschikt is het zo dat zelfs indien de aandoening van verzoekster effectief niet levensbedreigend zou zijn, een dergelijke redenering a lier minst voldoende is om te besluiten tot de ongegrondheid van de medische verblijfsaanvraag. Het artikel 9§1, lid 1 Vreemdelingenwet, luidt immers als volgt: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." De wet stelt met betrekking tot de ernst dus dat één van volgende voorwaarden moet aanwezig zijn:

1. De ziekte houdt een reëel risico in voor zijn leven
2. De ziekte houdt een reëel risico in voor zijn fysieke integriteit
3. De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

In casu gaat het zoals gesteld om een psychische problematiek, waarbij verzoekster lijdt aan een "posttraumatisch stresssyndroom". In de bestreden beslissing laat verwerende partij uitschijnen dat dergelijke aandoening "niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens". Deze stelling is voor ernstige kritiek vatbaar. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er geen enkel voorbeeld wordt gegeven van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat dergelijke interpretatie er op nahoudt. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op die manier het artikel 9ter, §1, lid 1 op beperkende wijze interpreteert, zonder daarvoor steun te vinden in deze bepaling. Immers vallen onder deze bepaling niet alleen levensbedreigende ziektes, maar zoals blijkt uit de geciteerde tekst van deze bepaling ook ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. In feite stelt de bestreden beslissing, dat enkel de levensbedreigende ziekte gelijk staat aan een vernederende of onmenselijke behandeling. Op die

manier hebben de tweede en de derde voorwaarde uit deze bepaling (hierboven opgesomd) geen enkele toegevoegde waarde. Deze lezing is dan ook niet te weerhouden. Wat er ook van zij, het klopt in elk geval evenmin dat de vaste rechtspraak van EHRM inderdaad zou inhouden dat enkel levensbedreigende ziekten zouden kunnen gekwalificeerd worden als onmenselijk of vernederend. Zo stellen VANDELANOTTE en HAECK uitdrukkelijk, en met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat psychische en psychologische moeilijkheden een onmenselijke behandeling kunnen uitmaken: "Er kan vooreerst enkel sprake zijn van onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke als ernstige psychische en psychotische moeilijkheden." (HAECK, Y. en VANDELANOTTE, J., *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume I, 2004; Intersentia, 138*) Daarbij wordt verwezen naar ondermeer het arrest *SOERING v. UK*, arrest van 7 juli 1989, Publ. Hof Serie A, Vol 161, §100. Het is dus allerminst correct dat een psychische ziekte per definitie geen vernederende of onmenselijke behandeling kan uitmaken. Dit argument kan dan ook niet worden gebruikt om de ziekte van verzoekster als onvoldoende ernstig, of minstens niet in overeenstemming met de bepaling van het artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet te bestempelen. Er wordt immers een manifest verkeerde interpretatie gegeven aan deze laatste bepaling. Hoe dan ook wordt de beslissing onvoldoende pertinent gemotiveerd, nu zij vooreerst niet correct is, en bovendien de vaststelling van de behandelende arts van verzoekster niet weerlegt. De bestreden beslissing is tot slot ook kennelijk onredelijk, nu zij er in feite op neerkomt dat alle psychische ziekten per definitie geen onmenselijk of vernederende behandeling zou kunnen uitmaken. Het tweede middel is ernstig en gegrond."

2.2. Verzoekers voeren de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van openbaarheid van bestuur, zoals veruitwendigd in het artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994, de schending van de rechten van verdediging en het principe van de wapengelijkheid, de schending van de formele motiveringsplicht zoals veruitwendigd in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 alsook de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier alsook haar verweernota over te maken aan de Raad. Geen enkel van de door verzoekster neergelegde stukken bevindt zich in het administratief dossier, terwijl uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er stukken zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden de door verzoekster vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De Raad merkt tevens op dat verzoekers betogen dat bij inzage in het administratief dossier het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer niet voorhanden was. Verzoekers betogen dienaangaande als volgt in hun voorliggend verzoekschrift: "Zoals aangegeven was het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 23.07.2012, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, hierbij niet aanwezig. Op datum van de redactie van huidig verzoekschrift hebben verzoekers, noch hun raadsman kennis van dit advies, aangezien de bestreden beslissing nog niet ter kennis werd gebracht van verzoekers".

Uit de argumentatie van verzoekers blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. Zo heeft de Raad niet de mogelijkheid om het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer van 23 juli 2012, waarop de bestreden beslissing nochtans is gebaseerd, na te gaan of de conclusie ervan te toetsen aan het betoog vervat in het samengelezen enig middel van verzoekers zoals *supra* weergegeven. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC